

Ditte Staun, stud.scient.pol.,
talskvinde, EU-parlamentskandidat
for Folkebevægelsen mod EU

EU på vej mod supermagt

Af Ditte Staun

Situationen er nu sådan, at EU-landene ingen suverænitet har på det handelspolitiske område. Den Europæiske Union handler som en handelspolitisk blok.

Eksemplerne her på er mange. Jeg vil her nævne to:

1. Fiskeriaftalerne med især de vestafrikanske stater betyder at spanske, portugisiske og irske trawlere støvsuger havene for fisk med katastrofale følger for lokalbefolkningen. EU har også lavet en aftale med Marokko om at fiske i et farvand, som er omfattet af en territorial strid. Dermed vælger EU side med Marokko i en sag, hvor FN henstiller til, at man forholder sig neutral.

2. Eksportstøtte af landbrugsvarer og EU's antidumping told holder ulandene nede i fattigdom. En protektionistisk politik, som er blevet (gen) bekræftet ved forårets landbrugs-aftaler.

Den styrkelse institutionelt af FUSP med EU-udenrigsminister og mulighed for såkaldt "forstærket samarbejde" og endog flertals-afgørelser, der ligger i forslaget til EU-forfatning, skal ses i lyset ønsket om at understøtte handelspolitikken med militær magt. Den Europæiske Union vil kunne forsvare sine økonomiske interesser med en globalt-rækkende magt.

Nu vil nogen måske hævde – ikke i denne forsamling ganske vist – at dette ikke alene er en misforståelse af sagens rette sammenhæng, men også et skræmmebillede. EU vil fred. EU vil demokrati. EU vil menneskerettigheder. EU vil frihed.

Her skal man være bevidst om, at alle superstater anvender en passende retorik til at legitimere sine stormagts-ambitioner. Bush, Blair og Fogh forsvarede således Irak-krigen med netop ønsket om demokrati. Menneskerettigheder og frihed. Man ville befri irakerne for Saddam Hussein og befri den vestlige verden for truslen fra en gal mand med masseødelæggelsesvåben i baghaven.

Reelt var det – og er stadig – olieinteresser og bredere: Interesser i Mellemøsten, der var drivkraften bag krigen. Det har alle undtagen skødehunden Fogh følt sig tvungen til at – næsten i hvert fald – indrømme.

Tilhængerne af en Europæisk supermagt anvender den samme type argumentation som de krigsførende lande i forbindelse med Irak-krigen: I en søgen for opbakning til stormagts-ambitionen påstås – med nogen succes, desværre – at en fælles Udenrigs- og Sikkerhedspolitik og for så vidt også et fælles forsvar, alene skal bruges til at sikre freden.

EU-hæren skal anvendes til fredsbevarende opgaver som de i Makedonien og Congo. Meget sympatiske operationer, som styrker Unionens image som humanistisk supermagt.

Men granske man bare lidt nærmere. Kradser man bare lidt i den finpolerede overflade, finder man stærke indikatorer på, at fremtiden kommer til at byde på andet og mere. Unionen vil åbne op for muligheden for at udøve en helt anden type magt end den "humanistiske".

Tre eksempler:

1. Poul Nielson, EU's Udviklingskommissær, udtalte i begyndelsen af denne måned, at EU's udviklingshjælp i fremtiden også skal

bruges til afrikanske udrykningsstyrker. Altså til oprustning.

2. EU-kommissionen udsendte i marts i år et kommuniké om udbygningen af våbenproduktionen til sikring af Unionens politikker og økonomiske interesser. Ikke – nødvendigvis – til sikring af freden...

3. Javier Solana's strategiske papir præsenteret for stats- og regeringscheferne i Tsaloniki, åbner op for egentlige EU-interventioner uden FN-mandat.

De meget stilfærdige operationer i Makedonien og Congo skal bruges til at vise, at Unionen har en anden dagsorden end den amerikanske dagsorden. Men blot et spadestik dybere end retorikken finder vi de mere skræmmende stormagts-ambitioner.

Disse operationer er ufarlige i den forstand, at man ikke træder andre stormagter over tæerne.

Anderledes ser det ud, når vi vender blikket mod områder og situationer, hvor interessekonflikterne er udtalte.

Tre eksempler:

1. EU er tavs omkring Tjetjenien og Tibet.
2. EU var – via Tyskland – meget klodset i forbindelse med konflikterne på Balkan. Ved at godkende Kroatien før spørgsmålet om mindretalsrettigheder var klaret, var brandene på Balkan uundgåelige.
3. Og endelige: Irak. Tilhængerne bruger krigen til at plædere for en såkaldt effektivt FUSP.

Det er rigtigt at USA's enegang er fatalt. Men troen på at verden bliver et bedre sted, blot vi får mere Unionsmagt er simpelthen naiv!

Ser vi bare på tallene, tegner der sig jo faktisk et flertal for krigen i EU's medlemskreds: Storbritannien, Portugal, Spanien, Italien, Holland og – her er det så, det bliver rigtig pinligt – Danmark. Alle disse lande stod – og står stadig – last og brast med USA.

De kommende EU-lande sympatisere for manges

vedkommende også med den amerikanske besættelse af Irak udenom det internationale system.

I en situation med én egentlig fælles udenrigspolitik, ville EU så være gået med i krigen som én blok. Skulle flertallet have tvunget lande som Tyskland, Frankrig og det traditionelt neutrale land Finland til at gå i krig imod deres vilje?

I situationer som den der opstod omkring Irak, vil en enhedspolitik være umulig. EU's fancy udenrigsminister ville stå på sidelinien og se på imens landene splittes.

Men situationer som denne opstår relativt sjældent – forhåbentlig også i fremtiden.

Derimod vil en egentlig FUSP kunne blive skræmmende effektiv i langt de fleste tilfælde. I og med at Unionen bygger sine stormagtsambitioner på det samme evigt gyldige grundlag som fx USA, vil EU-landene hænge sammen som ærte-halm, når det gælder at tryne de små i WTO og i FN-regi. Akkurat som det sker i dag. Nu blot med unionshær til at sætte rå magt bag ordene – hvis det skulle være...

EU vil ikke komme til at stå op mod USA

For det første, fordi interesserne sjældent vil divergere. For det andet, fordi en konfrontationskurs vil være økonomisk såvel som sikkerheds-politisk direkte uklog.

Vejen frem er at satse på neutrale organisationer – først og fremmest FN. I stedet for at satse kortsigtet på effektivitet, handlekraft, er det centralt at satse på diversitet og ikke mindst at inddrage de berørte parter i beslutninger vedrørende deres sikkerhed.

Beslutninger vedrørende bomber, uniformer og kampvogne skal ikke tages af hverken den ene eller den anden stormagt.

Beslutninger vedrørende den globale sikkerhed skal tages i et ligeværdigt FN med folkeretten og selvbestemmelsesretten i højsæde. Fordi magtkoncentrationer har det med at tage magten fra os.

En hædersmand af sjælden karat

Den 26. juli fyldte landinspektør Mogens Rump, Sønderborg, 80 år.

Han arbejdede i flere år i Grønland og derefter indtil sin pensionering som landinspektør i Sønderjylland.

Årene i Grønland betød meget for ham, og det glædede ham, at Grønland i 1979 ved en selvstændig afstemning meldte sig ud af EF (EU), som det i 1972 blev tvunget ind i ved den fælles afstemning med Danmark.

Rump var allerede i 1971 med til at grundlægge „Arbejdsgruppen mod EF i Sønderborg, Sundeved og Als“, som senere, da Folkebevægelsen mod EF stiftedes i april 1972, tilsluttede sig denne.

Han sad i en periode i Folkebevægelsens forretningsudvalg, og hans engagement i nordisk kultur og samarbejde ledte ham naturligt til at være aktiv i foreningen Frit Norden, hvis styrelse han i en årrække var medlem af.

Moges Rump er stadig et skattet medlem af Folkebevægelsen og Frit Norden, men han har siden midten af 1980erne koncentreret sine kræfter om at forsvare den „naive“ opfattelse, at Danmarks grundlov ikke er en harmonika, der kan trykkes og trækkes til at spille den melodi, som opfylder de til enhver tid styrende kræfters behov!

Rump førte fra 1986 til 1992 korrespondence med samtlige medlemmer af Folketinget i et forsøg på at få en reel debat om EF-traktaterne og Danmarks grundlov.

Der kom reelle svar, men størstedelen var svævende og undvigende.

Meget af denne korrespondance og supplerende stof er offentliggjort i Rumps bog: „En grundlov uden betydning“.

Han indskrænkede sig ikke hertil, men førte en utrættelig kamp for at få en domstolsprøvelse af, om Danmark kunne fortsætte med at afgive suverænitet til EU uden en ændring af grundloven efter dennes §88.

Det lykkedes ikke i første omgang, men andre tog sagen op efter Maastrichttraktatens vedtagelse i 1993.

Rump koncentrerede nu kræfterne om arbejdet mod Danmarks tilslutning til Schengenaf-talen og var i 1997 medstifter af foreningen Grundlovs-værn, som han er formand for.

Det lykkedes ikke Grundlovsværn at få en domstolsprøvelse af Schengentiltrædelsen, men det vil ikke standse Rump i arbejdet for ret og frihed. Den forestående kamp om den nye „forfatningstraktat“ viser da også at der mere end nogensinde er behov for et Grundlovsværn.

En ting er sikkert: Rump, den blide, beskedne og urokkelige hædersmand vil være på plads.

Bent Brier